

Månförmörkelse

När solen gått ner
och månen förmörkats
står jag ensam
under en gatlykta
blottad i mörkret,
bländad i det svarta,
utlämnad till det okända.
Men tiden har sin gång
liksom den här planeten
och månens strålar
kastar snart silver över mig
och skingrar det kompakta,
de onda tankarna runt mig.
Tids nog badar jag
åter i solens ljus.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anna H med Poeter.se id #205 innehar upphovsrätten